

Axel ur Först föds man ju av Line Knutzon

Nymse lilla, det är något jag måste berätta för dig...

Du vet att jag älskar dig...

Du är den flicka, som betytt mest för mig i hela livet...

Vi är liksom andligt besläktade, vi två - vi kommer alltid att vara tillsammans.

Det jag säger....alltså... det jag säger är, att jag öhm...jag blir tyvärr tvungen att, vad är det nu det heter - slå upp!

Förhållandet....slå upp det....avsluta det.

Jag älskar dig alltså, men inte på det sättet.

Ja, så är det!... Men vi kan väl fortsätta att vara vänner,

jag älskar ju dig fortfarande...

Du måste förstå Nymse - jag tyckte att jag älskade dig - det bara

hände - du stod där i snåret och du var så öh...du var så krullig...

och då jag såg dina lockar för första gången var dom vänliga och

milda - man kunde se daggen i ditt hår, när ljuset föll

på ett alldeles särskilt sätt, det var mycket fridfullt och betagande...

men vad tjänar det till att ett förhållande är beroende

av ljuset, jag menar, av veckans sju dagar är fem alltid mulna -

och du skulle se dig själv i gråväder...Du är krullig och

motspänstig... Och jag tänker: vem är hon om jag slätar ut henne, vem är hon?

Ja, sen så var du fortfarande lika krullig - krullig i kläderna - krullig i håret - krullig i huden

- krullig i hjärnan - krullig överallt....Förlåt mig lilla-

Nymse.

Säg åtminstone adjö....säg adjö nu....